

Ni li samo privzgojena in priučena lastnost slabičev in duševnih omejeencev? Pa ti pride nenadoma tak vsiljivec in izstreli...

To je vendar žalitev! Ali ni nepričakovana bolezen prav tako užaljiva, ali ni trenutna smrt sredi dela... naravnost posmeh, porog redu, ki si ga je bil človek razpredel?

Gospod Kastelic je že dva dni preživel v okolici svojega posestva. Ko je bil sredi obširnega gozda sam, je začel mahati z rokami in klicati na ves glas kot brezumen. Poskušal je tekati po strmini, mučil se je s plezanjem, oprezno je stikal za vevecami in iskal zajce v skrivališčih. Ta razgibanost mu je očitno koristila.

* * *

Vračal se je celo dobre volje.

Ko se je tako nekoč spet vrnil h kosilu in prigriznil kos kruha, ga je nenadoma zbolel kočnik, da mu je kar kri šinila v lice. Ta bolesten občutek mu je precej skalil dobro voljo.

Bolečina pa ni ponehala. Oprezno je srebal juho, toda v razbolelem zobu je še bolj kljuvalo.

Skušal se je omamiti z dimom cigaret. Zob je bil videti popolnoma zdrav.

»Ali sem se morda prehladil?«

Kot v potrdilo mu je odgovorila bolečina na zgornji nasprotni strani čeljusti. Trganje! Hišni je naročil, naj sobo zakuri in segreje plenico. Trganje je naraščalo in popolnoma osredotočalo vso njegovo pozornost. Postajal je nestrpen.

Spomnil se je davnih let, ko je še otrok trepetal ob misli, da bo moral stopiti v ordinacijsko sobo zobozdravnika. Rajši bi pretrpel vse bolečine, samo v tisto sobo ne. Najstrašnejše je vplival nanj vzduh po jodu. Nekoč se mu je pripetilo, da je baš v hipu, ko bi morala priti vrsta nanj, zbežal iz čakalnice...

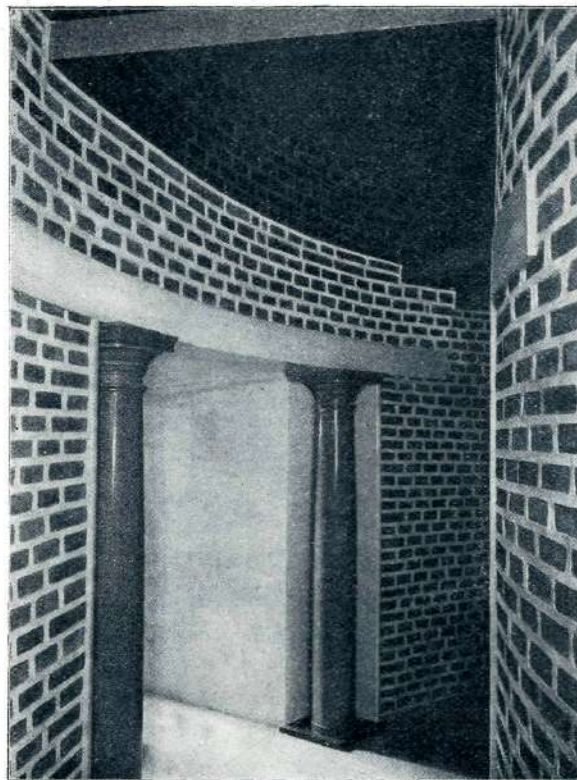
Ta strah mu je ostal.

Spet se je prijel za razboleli del čeljusti.

»Trga me,« je olajšano vzkliknil, v zavesti, da bo toplota vsekakor pregnala to nezno kljuvanje.

Ko je bila soba že nekoliko razgreta, je primaknil mizo k peči in si ovil glavo s toplo plenico. Trenutno je čutil, da je trganje prenehalo.

Zunaj je bil deževen dan. Vsled zgoščajočega se oblačja se je zgodaj temnilo.

J. PLEČNIK: MOTIV S STOPNIŠČA.

Kastelic je pregledoval predale in izvlekel iz ovoja šop pisem. Bili so stari dopisi, ki so mu svoj čas povzročili dokaj nemira. Takrat je bil predsednik neke posojilnice, ki je propadla. Z neprevidnimi podjetji, ki so izvirala iz njegove vsepohlepne osvojevalnosti, je bil največ on sam vzrok poloma, ki je odjeknil daleč naokoli. Dočim je v tistih dneh, ko je šlo za njegov obstoj, živel kakor v mučilnici in pretrpel vse strahote pričakovanja in negotovosti, se je zdaj ob teh orumenelih listih samo smehljajal...

Spomnil se je tudi dijaških let neprestane negotovosti, omreženosti, nestrpnosti. V velikih počitnicah se je oddahnil, kot da je šele zdaj zaživel. Solnce je vse drugače sijalo, pokrajina je kar bleščala, da je jemalo vid in neka brezčasnost je dihala iz vseh stvari. Tudi ljudje so bili videti prenovljeni: njihova hoja je bila lahna in igrava, tudi v obraz so bili vedri in dobre volje...

In tako bo vse vedro in dobre volje, kadar bo za vedno konec šole, je takrat mislil. Tisto veliko doživetje neke nepopisne vseradosti pa se ni nikoli izpolnilo. Celo nasprotno: življenje je obnavljalo »sola« v najpestrejših oblikah, v najneverjetnejših podobah, ki so